

ŽIVOT vírů

Proměna
společnosti
evangeliem

ZÁŘÍ 2021 49 Kč / 1,90 €

Úvodník:
Tajný přesun
harmonia
/ 4

Jižní Morava:
Sůl v oku
tornáda
/ 14

Volby
a křesťané
v politice
/ 16

**Jarmila
Beková**

o hudbě, prorokování
a přetlaku
tvořivosti

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4** Potřebujeme změnu?
Roman Toušek

REPORTÁŽ

- 6** KK 2021:
Žít bez zadních vrátek
živi

ROZHOVOR

- 8** Vždycky jsem měla
přetlak tvořivosti
Jarmila Beková

MŮJ PŘÍBĚH

- 12** Práce, byt a lístky do zoo
Tereza Goroš
- 13** „Pane, ať nemám
chuť k jídlu!“
Marie Hovorková

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 14** Sůl v oku tornáda
Kateřina Coufalová

KŘEŠŤAN A SPOLEČNOST

- 15** Proč jít volit – a koho?
Petr Kobylka
- 16** Premiér je
jen vrchol ledovce
Pavol Strežo

PASTORACE, VEDENÍ

- 18** Církev po covidu
Dan Drápal

MISIE

- 19** Český česnek na misi
David Symon

POKOJ S IZRAELEM

- 20** Ztracené izraelské
kmeny?
Daniel Němec

Z HISTORIE

- 22** Angličan
s „mluvícím papírem“
James O. Fraser,
Jaroslav Pleva

RECENZE

- 24** Nemít strach z Antikrista
Bohuslav Wojnar
- 25** Proč Bohu není jedno,
s kým spím?
Lucie Zídková

PŘIPRAVUJEME

- **téma:**
Když vedoucí selže
- s Ditou Targoszovou
o rakovině
a Boží dobrotě
- **svědectví:**
Překvapilo mě,
že Bůh je taky duch
- **frán:**
Nečekaný růst církve

8 Jarmila Beková

„Když zpívám, jsem tím, kým mě Bůh stvořil“

13 „Pane, ať nemám chuť k jídlu!“

příběh čtenářky

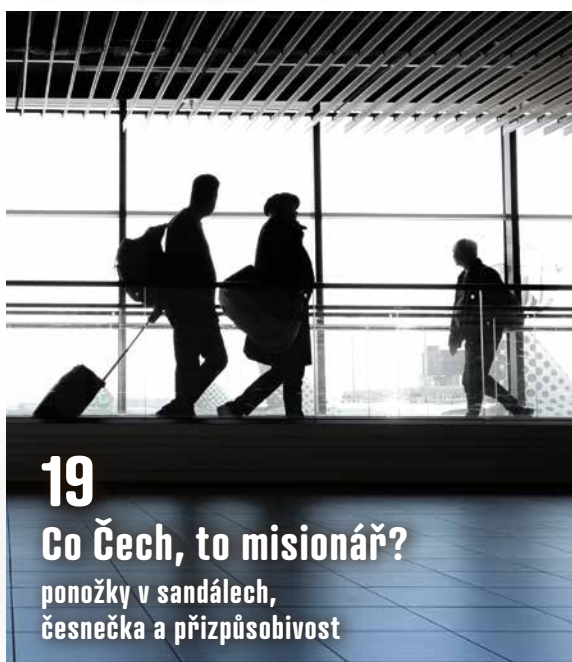
14 Když na zahradě přistane vagon

věřící a pomoc jižní Moravě

16 Naše hodnoty nejsou jen naše

Pavol Strežo o křesťanech v politice

19 Co Čech, to misionář?

ponožky v sandálech,
česnečka a přizpůsobivost

20 „Zapomenutí“ Izraelci

hledání ztracených kmenů
v Asii či v Africe

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoliv měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku: Knihupectvo Jonatán, Legionárska 2, 811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbnh.sk, web: www.jonatan.vbnh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky: Diakonie ČCE, tel.: 222 316 306, szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba: Ondřej Purnr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Zdenka Brázdilová, Mgr. Hana Zahradničková

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147, MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem.
Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátiť. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xero kopií, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Vydávání podpořili

QUANTUM | **RENOMIA NETWORK**

Tak jsem dnes po bohoslužbách mluvila s Věrou, říká v neděli při večeri Milada. Podívá se na Tonda, polkne a pak pokračuje: „Představ si, ona chce volit stranu X! To snad není možný! Copak neví, co mají v programu? A jak se chová ten jejich předseďa! Jak Věra může volit někoho takového! To je křesťanka?!“

Tonda pomalu žvýká a pak utrousí: „No jo, Věra byla vždycky divná. A asi není zrovna chytrá, když volí X. Tak se s ní příště nebav, no.“

Tak se stane, že se Milada a Tonda přestanou s Věrou kamarádit. Když ji potkají ve sboru, zdvořile se s ní pozdraví, ale hlubší rozhovor s ní nezapředou, natož aby ji pozvali na návštěvu. Ještě by se s ní mohli pohádat, a to opravdu nemají zapotřebí. Jsou přece křesťané.

Tenhle příběh je vymyšlený, ale – nestalo se vám někdy něco podobného? Sám mám mezi přáteli nemálo těch, kteří podporují politické strany, které mi připadají nepřijatelné. Někdy se mi zdá, že musejí mít klapky na očích, nějakou slepou skvrnu. (To nečtou Bibli? Vždyť přece musí být každému jasné, že tahle volba je špatná!) Ano, přiznávám, někdy mám nutkání s nimi přerušit kontakt, zablokovat si je na sociálních sítích a tvářit se, že neexistují. Ale zdá se mi to škoda. Nechci ukončovat vztahy jen kvůli politice.

V posledních měsících ke mně doléhají zprávy o tom, že v USA mnozí věřící kvůli politickým preferencím opouštějí církev. Volíci Trumpa nejsou ochotni sedět ve stejné lavici (ani ve stejné modlitebně) s voliči Bidena a naopak. Ti „druzí“ jsou podle nich zlí, nemají soucit a zpronevěřili se evangeliu. Ale je to opravdu tak?

Občas si vzpomenu na výrok psychologa Pavla Rause, který při přednášce o rodinných konfliktech zmiňoval situace, kdy se nám něčí chování zdá nepochopitelné: „Kdybychom byli na jeho místě, najednou by se nám to, co dělá a říká, jevílo jako zcela logické.“ Snažím se toto pravidlo aplikovat i na politiku. Chci pochopit myšlení a motivaci těch, kdo volí jinak. Popíšu to konkrétně:

- Některé křesťany znepokojují silící liberální postoje ke společnosti. Může jít např. o postoj ke svazkům homosexuálů, interrupci či eutanazii. Takovým trendům chtějí postavit hráz. Rodina by podle nich měla být ve větší úctě. Volí proto konzervativní politiky.

- Jiné zneklidňuje rasismus a nesnášenlivost vůči menšinám, ale také třeba korupce ve státní správě či vliv různých zájmových skupin na média či soudnictví. Nebo je pro ně důležité, aby se zefektivnila státní správa. Volí proto strany, které slibují, že budou tyto problémy řešit.

- Mnozí křesťané vnímají naše zapojení do Evropské unie jako záruku pokračování svobody a demokracie, jako ochranu před vlivem autoritářského Ruska, které stále víc omezuje evangelikální křesťany a nezdráhá se likvidovat opozičníky na svém území i jinde a které vede informační a ideologickou (a občas i konvenční) válku proti různým zemím, v nichž dříve mělo vliv. Takoví lidé proto volí ty, kdo chtějí naše členství v EU (a v NATO) posilovat nebo minimálně zachovat tak, jak je.

- Jiní věřící na Rusku naopak oceňují deklarovanou ochranu „křesťanských“ hodnot a vidí větší nebezpečí právě v EU: V tom, že jednotlivé

státy nemohou rozhodovat o všem zcela samostatně, v tom, že vlivné země EU podporují genderovou ideologii a nejsou jednoznačnými spojenci Izraele. Sledují s obavami imigraci převážně muslimského obyvatelstva do západní Evropy a s ní spojenou zločinnost. Tito křesťané pak volí strany, které se k EU staví skepticky nebo rovnou prosazují náš odchod z ní.

- Pro spoustu lidí je důležité, aby se nezvětšovaly rozdíly mezi bohatými a chudými, a proto vítají, když stát zvyšuje důchody, podporuje zdravotně postižené či rodiče dětí.

Když brácha volí stranu X

- Další víc znepokojuje rostoucí státní dluh. Uvědomují si, že rozdané peníze bude nutné v budoucnu splatit. Přejí by si, aby stát hospodařil co nejúsporněji.

- Někteří křesťané kladou velký důraz na to, abychom se chovali zodpovědně ke stvoření a abychom neprohlubovali probíhající klimatické změny.

- Jiní nesouhlasí s plány environmentalistů, které s sebou mohou přinést spoustu změn a omezení života, na jaký jsme zvyklí.

Mám pokračovat? Ke všem popsaným postojům lze mít výhrady a lze s nimi polemizovat – ale všem těmto skupinám křesťanů záleží na tom, aby naše země byla v budoucnu úspěšná a bezpečná a aby se v ní dobře žilo. Ti, kdo volí jinak než já, většinou nejsou zlí, hloupí ani nezodpovědní. Jen svět okolo sebe vnímají odlišně, rozhodují se podle jiných kritérií a přikládají „svým“ hlediskům jinou váhu. Docházejí proto ke zcela opačným závěrům. A to přesto, že to (stejně jako já), „myslí dobře“.

Prosím, rozumějte mi: Není jedno, jak volíme. Nenaznačuji, že všechny varianty jsou stejně dobré. Jsem přesvědčen o tom, že volit některé strany je vyložené špatné. Ale jednak připouštím, že i mé poznání je částečné a že se můžu v něčem mýlit (stejně jako ti, jejichž volbu neschvaluji), jednak – a hlavně – si uvědomuji, že pro mého Pána je vzájemná láska důležitější než správný názor.

Nedovolme, aby nevraživost, která rozbujela mnohde v Americe, zakořenila i v české církvi. Volby (sněmovní, senátní, komunální, krajské, prezidentské...) máme skoro pořád, příležitosti rozhádat se bude vždycky dost. Apoštol Pavel však o sporech v církvi napsal: „Nedávejte místo Dáblu.“ (Ef 4,27)

A tak se vědomě vzpírám Zlému a připomínám si: I když by můj bratr volil špatně, je to pořád můj bratr. Je to můj bratr, protože má stejného Otce. (To není jeho ani moje zásluha, oba jsme adoptovaní.) A Otec ho miluje stejně jako mě. I když svému bratrovi nerozumím, chci ho mít rád, jako ho má rád Otec. Přestože volí stranu X.

Tomáš Coufal

Tomáš Coufal

Potřebujeme změnu?

ROMAN TOUŠEK

Jeden kolega pastor mi vyprávěl, jak přišel do nového sboru a zažil pozoruhodnou věc. Velkou část pódia v modlitebně, vlevo, zabíralo staré a ošklivé harmonium. Všem překáželo, ale když navrhl, že by se aspoň přesunulo napravo, kde bylo místa habaděj, zažil, co znamená evangelikální věrnost pravým hodnotám. Ale nevzdal se. Každou neděli posunul nebohé harmonium o pár centimetrů doprava. Tato supertajná akce způsobila, že aniž si toho zastánci pravých hodnot všimli, ocitlo se časem harmonium uprostřed stupínku. Levá část stupínku se stala ob-

hodnotu či přinejmenším jako správný způsob vyjadřování víry. I kdyby to bylo nevzhledné a překážející harmonium vlevo na pódium. Ale pozor! Často se jedná o symboly a připomínky někdejších prožitků víry – z nichž ale zůstala už jen ta připomínka.

Sbor, stejně jako každý křesťan, potřebuje změnu vlastně pořád. Nemyslím změnu pro změnu, ale přístup k životu jako k cestě poutníků. Jsme tu jen příchozí a hosté, ale především jsme vedeni Duchem, který věje, kam chce. Jako přirození lidé máme tendenci „zakempit“, jak říkají naše děti, a vanutí Ducha jen pozorovat z pečlivě vybudované observatoře v naší modlitebně. A proto potřebujeme přijmout nutnost změny jako životního stylu. Jako způsob vydání se do rukou Duchu, který je pořád v pohybu a který nám minulé úspěchy připomíná pro povzbuzení jít dál neprošlápanou cestou.

Měnit formu, ale obsah ne?

Co je ale třeba měnit? Mám pocit, že stále řešíme dva světy – vnější projev a vnitřní obsah. Biblické myšlení je ale jiné. Člověk je jedna celistvá a nedělitelná bytost. Ale my jsme chtěli nechtě produktem řecko-římské filozofie, která jednotlivé části odděluje. Kéž by to byl jen jeden svět, ve kterém vnější projev vyjadřuje obsah a obsah je vyjádřen vnějším projevem. To je ostatně cílem vanutí Božího Ducha.

Někdy nás Duch vede tak, abychom zmodernizovali modlitebnu a tím osvobodili či nově vyjádřili vnitřní smysl svého scházení. To jsou typicky situace, kdy „to, jak jsme to vždycky dělali“ už nemá opodstatnění, nebo to dokonce vychyluje smysl víry kamsi pryč.

Někdy nás ale tentýž Duch vede k tomu, abychom nechali na pokoji vnější formy a změnili či obnovili důvod toho, proč se scházíme. Nemusíme pořád vymýšlet nové formy bohoslužeb, mnohem větším problémem je to, že automaticky v příhodných chvílích nasazujeme vroucí projev zbožnosti, aniž bychom vnímali Boží přítomnost.

Někdy nás ovšem tentýž Duch vede k tomu, abychom změnili úplně všechno. Vnější formy i vnitřní obsah. Možná to bude znít divně, ale někdy je třeba zrušit nedělní bohoslužbu, aby měl Hospodin šanci vyslat nás mezi nevěřící lidi. Nejen sáhnout na vnější věci, jako jsou projevy zbožnosti či uspořádání stupínku. Někdy je čas zažít šok, který utrpěl třeba Jan ve Zjevení, když se setkal se svým milovaným Ježíšem. Nebylo to žádné setkání starých dobrých přátel, ale Jan před ním padl na zem jako mrtvý. Bůh je vždycky větší, a to logicky znamená, že naše vnitřní poznání Boha je přímo nutné stále překonávat. A to vyžaduje změnu.

Nedá se předem říci, kdy sbor či jednotlivý křesťan potřebuje změnu vnějšího projevu, vnitřního obsahu či rovnou změnu obojího. Je ale nezbytné přijmout to, že Duch málokdy někde „zakempí“, spíše je pořád v pohybu a má tendenci likvidovat všechno, co zavání ulpíváním na „svatých grálech“.

Nerozbít vztahy

Úplně jiná a velmi složitá je otázka následná – jak změnu provést, aby tím neutrpěly vztahy a sbor zůstal pohromadě? Přirozeně do ní totiž vstupuje neblahý lidský faktor. Kdyby všechny změny vedl pouze Duch, pak by to vypadalo o poznání jinak, než když to děláme my, ať to opentlíme jakýmkoli náboženskými řečmi o nutnosti hledat Boží vůli a nechat se vést Duchem. Lidský faktor (naše temperamenty, zkušenosti, představy, zklamání, zranění, vlivné osobnosti, zájmy apod.) do toho všeho prostě vstupuje, ať jsme doposud s Pánem Bohem prožili cokoli. A s tím je třeba počítat. Právě vy, kdo si tento článek čtete, můžete být jak skvělými Božími spolupracovníky, tak všehoschopnými likvidátory Boží církve.

Další problém je, že nikdy není celý sbor vtažen do víru dění stejným způsobem. A tak může dojít k tomu, že část sboru změnu vnímá jako nezbytnou a část jako nebezpečnou. A všichni to mohou myslet dobře, duchovně, racionálně. Počítejme s tím, že vždy je víc způsobů, jak vyjadřovat víru v Boha a jak sloužit lidem k poznání Krista. Nejhorší je, když sbor buď ovládne lidská zloba a nastane bratrovražedný boj ve jménu Boha, nebo když pro zachování pokoje a dobrých vztahů sbor ve jménu Boha shnije a zemře, protože se bojí změny.

Zkusme si to shrnout: Předně přijměme fakt, že víra v Krista předpokládá rozhodnutí trvalé proměny, obnovy, změny. Pokud rozpoznáváme nechuť ke změně, je to podezřelé. Tato neustálá obnova či změna se jen někdy týká vnějších projevů a forem, někdy se zcela jistě týká našeho vnitřního světa a dosavadního poznání Hospodina a někdy je na čase nechat si zbořit a znovu vystavět úplně všechno. A co se týče otázky, jak to udělat, aby se sbor při těch změnách nerozhádal? To je hodně složité, leč myslím si, že někdy i ta hádka může prospět, ale co nikdy neprospívá, je absence milosti a lásky.

Mgr. Roman Toušek je kazatelem CB Havířov a členem Rady Církve bratrské.

líbenou cestou k mikrofonům, až náhle jeden z obranářů pravé víry vznesl protest a inicioval odstranění toho neprakticky umístěného hudebního nástroje zcela doprava. A po půl roce nastala změna, která by se bývala dala udělat během pár minut.

Já sám takovou zkušenost nemám. Ve všech sborech, kde jsem sloužil, se překážející kusy vybavení modlitebny přesouvaly či rovnou odstraňovaly celkem snadno. V Bystrém jsme kvůli touze rozjet novou službu nakonec zburali celou modlitebnu. Ale uvědomuji si, že snadněji se odstraní z pódia staré harmonium a postaví nová budova, než aby se změnil způsob starého myšlení a projevů zbožnosti. I když, ono to spolu úzce souvisí.

Jak rozpoznat, že sbor v něčem potřebuje změnu? Je to jednoduché. Sbor potřebuje změnu vždy, když si myslí, že žádnou změnu nepotřebuje. Sáhněme si do svědomí, milí čtenáři. Nejen každý sbor či církev, ale každý z nás máme tendenci ulpívat na věcech a projevech, které se osvědčily, u kterých jsme něco prožili nebo které nám prostě lemují cestu života věřícího. Je to podvědomé a přirozené. Pokud jde o věci, zvyky a projevy související s naší vírou v Boha, neváhám takové skutečnosti nazvat „svatým grálem“. Grál je něco posvátného, nedotknutelného, co nás domněle spojuje s Božím světem. Každý z nás nějaké takové „svaté grály“ má. Má je i každý sbor a každá církev. Něco, na čem lpíme a co bráníme jako pravou